

DUCHOVNÍ SEBEREALIZACE A OSVÍCENÍ

Osvícený člověk, práva a povinnosti

Vybráno ze Satsangu 14.2.2004

Óm Šrí Paramátmane Namaha

Člověk, jehož přáním je pouze duchovní seberealizace, začne docházet dokonce k názoru, že vlastně nemá žádná práva, ale pouze povinnosti. Vždyť nemá ani právo na to žít: „Moje fyzické bytí přetrvává ne na základě mého práva, ale Boží Milosti, díky níž mám příležitost žít. Nemohl bych přece po Bohu požadovat, abych dostal například právo žít ještě dalších pět měsíců. Je to Jeho Milost, že dýchám a všechny mé životní funkce jsou v chodu. To, že tu na Zemi jsem, je každý den jen Jeho Milost. Kteréhokoli dne může můj příběh tady skončit tak, jako každý den umírají tisíce jiných lidí. Dost na tom, že dostávám každý den něco k jídlu, mám co na sebe a mám kde bydlet. Proč to tedy nevyužít ke službě druhým, pročišťování se a poznávání, kým skutečně jsem?“ Takový postoj se začne rozvíjet.

Můžete se zeptat: „Jaký postoj ke světu bude mít duchovně seberealizovaný člověk?“ Jak víte, fyzická existence může i po osvícení nějakou dobu přetrvávat, protože délka života je součástí osudu. Buddha, stejně jako mnoho jiných velkých lidí, žil po osvícení ještě mnoho dalších let. Jaký je tedy po osvícení a seberealizaci přístup k ostatním lidem? Duchovně probuzený člověk nepovažuje svět za něco odděleného od sebe sama, a proto, podle svých osobních možností a situace, slouží druhým. Co jiného by mohl dělat, když už není nic, co by mohl udělat pro sebe? Je stále ve stavu naplnění, jakoby dvacet čtyři hodin denně po dvanáct měsíců v roce oslavoval. Není již nic, co by mohl poznat, nezbývá již nic, co by bylo třeba udělat, ani nic, co by ještě měl mít.

V každé lidské bytosti jsou obsaženy tři hlavní touhy: konat, vlastnit a poznávat. Lidé neustále plánují, jakými činnostmi se budou zabývat. Nebo myslí na to, co všechno by si přáli mít. Lidé se také chtějí něco dozvědět, neustále v nich vyvstává touha něco poznávat. V životě osvíceného člověka jsou všechny tři touhy ukončeny. Všechno, co mělo být vykonáno, je vykonáno. Všechno, co mělo být získáno, je získáno. Vše, co bylo třeba poznat, je pochopeno. Duchovně seberealizovanému člověku jako by pak trvale běžela nějaká velmi vysoká renta. Všeho je dosaženo, ale tělo tu existuje dál, co tedy s ním? Takový člověk pak slouží celému světu.

V Bhagavadgítě nám Pán předkládá dvě cesty k osvícení. Cestu nesobecké služby neboli aktivity a cestu poznání. Je zajímavé vědět, že ať už člověk dojde k cíli kteroukoli z těchto dvou cest, postoj ke světu je nakonec stejný. V Bhagavadgítě Pán popisuje, že osvícený člověk je na konci obou cest zaměstnán službou pro druhé. Pro něho či pro ni vlastně neexistují druzí. Nacházejí své vlastní, nekonečné Já všude kolem sebe. Poslouží z lásky a z radosti komukoli, s kým se setkají.

Nezbývá pak místo pro nějaká práva. Právo souvisí s tím něco získat a osvícený člověk již všeho dosáhl. Co dalšího by si ještě mohl přát? Dává všem lásku. Zasmál

by se, kdyby se ho někdo zeptal, zda i on nepotřebuje být někým milován. Proč by si měl od někoho přát lásku, když je ve spojení s nekonečnou Božskou Láskou? Zažijete-li Lásku s Bohem, ztrácí pro vás lidská láska význam. Lidská láska je jen částí božské tak, jako je každá kapka součástí oceánu. Máte-li osobní zkušenost s oceánem, nepotřebujete jednu z jeho kapek. Zároveň však vám ani kapka nezůstává lhostejná.
